



Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἐλευσίνα.

Ὑπάρχουν πολλοὶ βλάκες σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἐγὼ τοὺς ξεπερνῶ ὅλους, καὶ ὅποιοι θέλει μπορούμε νὰ παραβγοῦμε στὴ βλακία.

Ἀποφάσισα χίλιας φοραὶς νὰ μὴ πατήσω σὲ πανηγύρι· καὶ ὅμως, μοῦ κολληθήκαν προχτές κάτι διακόλοι πού με πήραν καὶ με σήκωσαν καὶ ἀναυλα με κουβάλησαν στὴ Δευσίνα.

Ὅλη τὴν νύχτα δὲν ἐκλείσα μάτι διαβάζοντας νὰ μάθω τί πράγμα ἦτανε καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ Ἐλευσίνα γιὰ νὰ μὴ πάω σὶ πανηγύρι τῆς πού ἔγινε τὴν Δευτέρα ντίπ κούτσουρο.

Ὅταν διάβαζα δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ, πῶς ἤμουνα μπασμένος λίγο στὰ νερά, καὶ μοῦ φαινότανε τὰ γράμματα πῶς ἔκαναν ἀστρουλάκια.

Κατὰ τὴν ἀρχαία παροιμία πού λέει = γινώσκεις ἂ ἀνγινώσκεις; = ἤγουν σὰς = καταλαβαίνεις αὐτὰ πού διαβάζεις; Ἔτσι τὸ πήγα κ' ἐγὼ, διάβαζα χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τίποτα. Ἦθελα μάλιστα νὰ πάρω καὶ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία μαζύ μου, γιὰ νὰ κάνω στυὺς Ἐλευσινιώτας τὸν περιηγητὴ καὶ τὸν σοφὸ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φούργια μου πού σηλώθηκα τὸ πρῶι στῆς τέσσερες πού εἶχαμε συμφωνήσει νὰ φύγωμε, τὸ ζέχασα.

Ἔνας μασκαράς ἐπιλοχίας τοῦ πυροβολικοῦ με ὑποσχέθηκε πῶς θὰ ῥχάτανε μαζύ ἐφιππος, καθβάλα ἀπάνω στὸ ἄλογό του γιὰ φρουρά, καὶ με γέλασε. Δὲν τὸ θυμοῦμαι τὸνομά του, ἀδὲ, θὰ τὸν προσκαλοῦσα στὸν σβίδο = ἐρήμην ἐμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ οἰζῆλλοι μασκαράδες δὲν φάνηκαν κατώτεροι ἀπὸ τὸν κύ. ἐπιλοχία μας, γιὰτι ἀφοῦ με εἶχαν ἀπὸ τῆς τέσσεραϊς στὸ πιδάρι, ἦρθαν στῆς ἔξ. Βλέπω ἓναν καὶ μοῦ λέει κεῖ στὸ σιδη ρόδρομο = ἔλα νὰ πηγῆς ἓνα καφέ. Καθίσα σὰν βλάκας χωρὶς νὰ τὸν ξέρω ποιὸς εἶναι. Καὶ μοῦ λέει: = Σὺ βλέπω σηκώθηκες πιὸ νωρὶς ἀπὸ μέ. = Ἄσε με, ἀδερφέ, καὶ με γέλασαν κάτι κερατάδες πῶς; θὰ πάμε στὴν Ἐλευσίνα, καὶ με ζεθώσαν ἀπόψε. — Μὰ, δὲν εἶμουνα γῶ, τῶρα περιμένω τὸ ἀμξάκι, πάνε νὰ τὸ ζέψουν.

Τὴν ἔπαθα καὶ δὲν εἴξερα πῶς νὰ τὰ διορθώτῳ· ἔφτασε ὅμως τὸ κεφάλι μου καὶ εἶπα = Καλέ, δὲν ἤμιλῶ γιὰ σὰς· αἱ καλά τῶρα θὰ με κάνης τόσο πιὰ ξεχασμένο, ὥστε νὰ μὴ θυμοῦμαι.

Τέλος φύγαμε. Ὁ φίλος Μπάρδης ἔκανε τὸν ἀμαζιηλάτη καὶ φοροῦσε τὸ ἄλογο στὸ ζύλο. Τοῦ λέω = Βρὲ ἀδερφέ μὴ τὸ βάρξες ἔτσι θὰ τὸ φορήσης; τὸ ζῶ. — Τί μὰς πειράζει, ζῆνο εἶ.

να. Ἀλλὰ μήπως νομίζεται κ' ἐγὼ ἐνδιαφερόμουνα γιὰ τὸ ἄλογο; Ὅχι. Ἐνδιαφερόμουνα γιὰ νὰ μὴ μοῦ βγάνη κάμμιαν ἀμάτι με τὸ καμουτσίκι του καὶ μ' ἀφήση με τρία.

Ὅταν φθάσαμε στὸ Δαφνί, με εἶπαν νὰ πάμε νὰ δοῦμε τοὺς τρελλοὺς, εἶμουνα ἔτοιμος, ἀλλὰ ὅταν ἀκούσα ἓνα μαγαζάτορα νὰ λέη ἐκεῖ, ὅτι ρουλιάζουν σὰν τὰ σχυλιά, καὶ θυμήθηκα πῶς ἐκεῖ ὑπαρχε ἐπιστάτης καὶ ὁ φίλος μου Μήλας, εἶπα μέσα μου, = Κύριος οἶδε, ἀν δὲν ὑπάρχη κάμμιαν συνεννόησις νὰ με μαντρώσουν ἄω μέσα γιὰ τρελλό, καὶ ἂς φωνάζω γῶ ἐπεὶ τὰ ἀπὸ μέσα πῶς δὲν εἶμαι. Θὰ λέη ὁ κόσμος. = Βρὲ τὸν φουκαρά τὸν Παλαάνθρωπο, τρελλάθηκε, πάει κι' αὐτὸς στὸ διάσλο, τὸν κλείσαν στὸ Δαφνί.

Ἐφυγα καὶ ὅσο ἐφευγε τὸ καροτσάκι, τόσο νομίζα πῶς με κυνηγοῦσε ὁ Μήλας ὁ τρελλοκόμος ἀπὸ πίσω. Καὶ νὰ σὰς πῶ, με τὰ χωρατὰ κόντεψα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸν φόβο μου, καὶ κόντεψα νὰ καθβαλήω τὸ ἄλογο τοῦ ἀμαζάκι, σὰν ἐκεῖνο τὸν σχολαστικὸ τοῦ Αἰσώπου, πού καθβαλήκε ἓνα ἄλογο μέσα στὸ καίρι γιὰ νὰ πάη πιὸ γρήγορα σὲ κείνον τὸν τόπο πού ἤθελε νὰ πάη.

Φτάσαμε σὲ μιὰ ὄρακία θέσι, μεταξὺ θάλασσας, βουνῶν, πεδιάδων καὶ δασῶν. Κάνομε στόπ ἐκεῖ. Βγάζουν μιὰ χιλιάρικι μπουκάλα καὶ λέν, ἐδῶ ἂς γίνουιν τὰ ἐγκαίνια. Ψυχὴ μου. Μοῦ φάνηκε πῶς ἦτανε κρούπ κανόνι, καὶ εἶπα = Τῶρα δὲν φοβοῦμαι οὔτε τὸν Θεό.

Μ. ὕδωσαν ἓνα πορτοκάκι νὰ τὸ παστρέψω καὶ με ρωτῶ δ. Μπάρδης = Θέλεις ἓνα σουγιαδάκι νὰ τὸ ξεφλουδίσης; Καὶ μοῦ βγάζει ἓνα λαζὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μπόι μου. Πάγωσα.

Ἀφοῦ σφιζάμε καμπόσαις πῆρα περισσότερο θάρρος, ἔβλεπα ἀπάνω στὴ ζηρά μιὰ πεδιάδα σὰν θάλασσα καὶ κάπου κάπου κάτι σκορδούλιχ φυτρωμένα δῶ καὶ κεῖ καὶ λέω = Μωρέ, δὲν εἶναι ἀδικο, αὐτὴ ἡ κατζάμ πεδιάδα νὰ μένη ἀσπαρτη; = Ποιὰ πεδιάδα; = Νὰ, αὐτὴ πού εἶναι στὰ πιδία μας = Καὶ δὲν βλέπεις; Αὐτὴ εἶναι ἡ λίμνη τοῦ Κουμουντούρου.

Τὴν ἔπαθα κ' ἐδῶ, πού χωροῦσε μένα τὸ κεφάλι μου, ὅτι φυτρώουν καὶ λουλουδι καὶ χόρτα μέσα στῆς λίμνης; Γιὰ νὰ μπαλώσω κ' αὐτὴ τὴν δουλειὰ εἶπα = Ὅχ ἀδελφέ, ἤθελα νὰ σὰς δοκιμάσω. Ἐγὼ δὲν ξέρω τὴν λίμνη τοῦ Κουμουντούρου πού ψάρεψα χίλιας φοραὶς;

Πῆρα κάτω βρισκομε ἓνα ποταμάκι· λέω. = Σταθῆτε ἐδῶ, καὶ νὰ βγάνωμε τὰ καπέλλα μαξί. Αὐτὸ τὸ ποταμάκι ὀνομαζότανε στὴν ἀρχαιότης Ρητοί, ἀπὸ δῶ ἦταν τὰ ὄρια τῆς Ἀτ-



Ἡ τράτα τῆς Ἐλευσίνας.

Λαύριο, γίνεται δεχτὴ ἢ πρότασις καὶ βγαίνουν. Ἐκεῖ ἄρχισε ἄλλο μεθύσι πάλι στὸ σπῆτι τοῦ Νέγρη, ὅπου χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ ζήτω τὸ Λαύριο.

Ὁ Κορομυλῆς πάλι πετάγεται σὰν κόκκοις στὴ μέση καὶ προτείνει νὰ κάνουν συγχαρητήριο τηλεγράφημα στὸν βασιλεῖα, (τῆς ἐγρήφημα κουταμάρας βέβαια.)

Ἄρχισε ἡ συζήτησις καὶ ὁ Ματθιόπουλος, εἶπε πῶς ἂν θέλῃ ὁ Κορομυλῆς νὰ κολακίῃ τὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ τὸν ξαναπάρῃ στὸ παλάτι καὶ ξαναπαρῶσθῃ τὴν Κακίη του ὥρα καὶ τοῦ δώσει τὸ χέρι, (γιατὶ σ' ἓναν σταθμὸ ὁ βασιλεῖας τεύδωσε τὸ χέρι. Σημ. Παληγοθρόπου. Καλὰ καὶ δένφοβήθηκε νὰ μῆλερωθῇ. —Οἱ ἄλλοι δὲν θὰ γίνουν ὄργανά του, τὰ ἴδια φώναζε καὶ ὁ βουλιαχτῆς Φιλάρετος, καὶ ἔτσι καυχαστημένοι μπῆκαν στὸ βατόρι, ὅπου ὁ καυχῆς ἐξηκολουθοῖσε, ὡς πού ἔπεσε μιὰ καταχνιά καὶ τοὺς ἔκανε καὶ διαλύθηκαν, ἄλλοιως θὰ τσακονότανε μαλλιὰ μὲ μαλλιὰ. Ὅριστε κύριοι, καμώματα ἀπὸ ἐπίσημα χρυσογαδουρικὰ μούτρα. Μασκαράδες, οὐζῶωω.

Εὐγε

εἰς τοὺς γενναίους, καὶ τιμίους κλητῆρας τοῦ Περαιᾶ Ρακετῆ καὶ Χαριτάτο πού μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των τσάκωσαν τοὺς λωποδύτας. Εὐγε, καὶ ὅ,τι ἀμοιβῆ καὶ ἂν τοὺς δοθῇ εἶναι ἀνώτερη τῆς τιμιότητος των.

Διορθώσεις

σραμάτων τυπογραφικῶν καὶ χειρογραφικῶν. Προχτές γράψαμε πῶς μία χ. Κιοσὲ πηγαίνει καὶ πειράζει τοὺς μαγείρους τοῦ νοσοκομείου καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ τηράγουν τὴν δουλειά τους, ἔγινε παροξήγησις καὶ τὸ ἀπόδοσαν εἰς τὴν ἀξιότιμο οἰκογένεια τοῦ ὑποναυάρχου Κιοσέ, οἰκογένεια τοῦ μόνο ἀπὸ τὸ ὄνομα μπερεὶ νὰ καταλάβῃ τινὰς, ὅτι θὰ ἦναι ντίπ γελοῖον νὰ πιστίσῃ, ὅτι μπορεῖ νὰ κατέβῃ τόσο χαμηλὰ, ὥστε νὰ ἐνοχλῇ μαγείρους. Γιὰ ἄλλη γροψομαε μεις καὶ ἄλλοῦ τὸ ἀπόδωσαν.

Τέτοια λάθη, παρακαλοῦμε ἄλλοτε νὰ μὴ γίνωνται, γιατί πέρνομε ἄδικα στὸ λαίμω μᾶς καὶ κορίσσα μάλιστα, ὅπως καὶ τὴν Φρωτώ πού λὲν πῶς πετᾷ τὰ πεταδάκια, ἐνῶ τὰ πετᾷ μιὰ ζουρλοδοῦλα καὶ τὰ φόρτασαν στὴ ράχη τῶν ὀρφανῶν κοριτσιῶν, καὶ τώρα πᾶν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κακό τους. Ἐννοία σας, κορίτσα κ' ἐγὼ θὰ ἐξθῶ νὰ παρακαλέσω τὴν θεῖσας νὰ πρᾶνῃ τὴν δίκαιο θυμὸ της.

Συχάσατε τώρα κ' ἐκεῖνος πὺ σᾶς συκοφάντησε θὰ τὸ βρῆ ἀπὸ τὸ φρουραρχεῖο.

Σήμερα

σᾶς γέμισα ὅλο τὸ φύλλο μὲ τὰ σχλιαρίσματα τῶν πανηγυριῶν κ' ἔμειναν εὖλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν ὄξω, αὐτὸ τὸ κάνα χάρην ποικιλίας, γι' αὐτὸ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς βγάλω κ' αὐριο φύλλο γιὰ νὰ λείψουν τὰ παραπάνω κ' ἡ φαργούρα σας.



Τὸ μέγα συμπόσιο τῆς Λάρισσας.